Ти снився колись прапращуру мойому...
Перлина сліз, чи стріли, чи вино,—
Та напував ти печеніга злого
В своїх степах таким вином давно...
Що ж, ти містиш і радощі, і болі,
І на шляху твойому квітне мак.
Тебе — тому, хто щиро прагне волі,
Тому, хто прагне слави; а відтак
Наповнити життя останнім змістом,
Так, ніби смерть, мов щастя віднайшли...
Твоя стріла прошиє тонким свистом
Ранкове скло над степом запашним.